

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobkyně: **Náboženská obec Církve československé husitské v Praze 6 - Břevnov,**
IČO 63113503
se sídlem Na Petynci 2257/47a, Praha 6
zastoupená advokátem JUDr. Jakubem Křížem, Ph.D.
se sídlem Na Podkovce 281/10, Praha 4

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 12. 2017, č. j. 52533/17/5200-10421-711070, a ze dne 6. 12. 2017, č. j. 52538/17/5200-10421-711070,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví uvedených rozhodnutí žalovaného (dále společně jen „napadená rozhodnutí“), kterými byly k odvoláním žalobkyně změněny dodatečné platební výměry Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 1. 9. 2016, č. j. 6737535/16/2006-52521-110453, a ze dne 1. 9. 2016, č. j. 6737650/16/2006-52521-110453 (dále společně jen „prvostupňová rozhodnutí“). Prvostupňovými rozhodnutími byla žalobkyni dodatečně stanovena daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti za zdaňovací období roku 2013 ve výši 17 640 Kč, resp. za zdaňovací období roku 2014 ve výši 17 640 Kč. V průběhu daňové kontroly vyplynulo, že žalobkyně bezplatně poskytla své faráři přechodné ubytování v ateliéru v budově svého sídla, tj. služební byt. Jelikož má farářka žalobkyně trvalý pobyt ve shodné obci, kde je služební byt, nedošlo ke splnění jedné z podmínek pro osvobození nepeněžního plnění ve formě přechodného ubytování dle § 6 odst. 9 písm. i) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „ZDP“). Uvedené nepeněžní plnění představuje zdanitelný příjem dle § 6 odst. 1 písm. d) ZDP a žalobkyně jako plátce byla povinna v souladu s § 38h ZDP z něj srazit a odvést zálohy na daň z příjmu ze závislé činnosti, což neučinila. Napadenými rozhodnutími pak došlo ke snížení doměřené daně (na 10 080 Kč za rok 2013 a na 17 280 Kč za rok 2014), jednak z důvodu chybného výpočtu prvostupňového orgánu, jednak v případě roku 2013 nebylo zohledněno, že v období dubna až srpna 2013 probíhala rekonstrukce služebního bytu a farářka žalobkyně jej pro potřebu bydlení nepoužívala.
2. V žalobě žalobkyně uvedla, že žalovaný postupoval nesprávně při zohlednění specifík nájemního vztahu duchovních. Hlavním důvodem poskytnutí ateliéru faráři bylo zajištění prostoru pro výkon její služební činnosti, např. rozhovory se snoubenci, rozhovory s pozůstalými, duchovní pomoc a podpora na vyžádání, přípravy ke křtu, schůze rady starších a další akce typu přednášek či kurzů pro členy náboženské obce a další příchozí. Služební byt tedy současně sloužil jako veřejný prostor pro věřící.
3. Prvostupňový orgán tak svým postupem zasáhl do ústavně zaručeného práva žalobkyně na autonomii ve smyslu čl. 16 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Práce duchovního není obvyklým pracovněprávním vztahem, ale je posláním s primárně náboženským cílem. Ani řádné a zákonné posouzení času stráveného vlastní náboženskou činností není způsobilé postihnout celou šíři práce duchovního, která se neomezuje jen na náboženskou činnost *stricto sensu* (nález Ústavního soudu ze dne 27. 11. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 6/02). Po duchovním nelze spravedlivě požadovat, aby se správci daně zodpovídal z veškeré své činnosti, neboť to by bylo v rozporu s náboženskou neutralitou státu, autonomií církve a mohlo by to vést i k porušení státem uznané mlčenlivosti ve smyslu § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 3/2002 Sb., o svobodě náboženského vyznání a postavení církví a náboženských společností a o změně některých zákonů.
4. Žalobkyně nesouhlasila ani s tím, že správce daně vykládá vnitřní předpisy žalobkyně, což zapovídá judikatura Nejvyššího soudu (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 3. 2011, sp. zn. 21 Cdo 304/2010), Ústavního soudu (nález ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. IV. ÚS 3597/10), i Evropského soudu pro lidská práva (rozsudek ze dne 22. 1. 2009, č. 412/03, 35677/04).
5. Dále, způsob vytvoření tzv. časového snímku prvostupňovým orgánem byl nesprávný. Prvostupňový orgán vycházel z údajů na internetových stránkách žalobkyně, z nichž dovodil, že služební byt byl k plnění pracovních (služebních) povinností farářkou využíván jen 15 hodin týdně. Do tohoto času započtl přípravu na bohoslužbu a biblické hodiny (à 2 hodiny) a dále úřední hodiny v pondělí (5 hodin), spolu s přípravou na ně (2

hodiny) a úřední hodiny v úterý (2 hodiny) s přípravou na ně (2 hodiny), celkem tedy 15 hodin týdně (viz Zpráva o daňové kontrole z 3. 8. 2016, str. 6 a 7).

6. Tento časový snímek však dle žalobkyně není kompletní. Řád duchovenské služby Církve československé husitské vymezuje práva a povinnosti duchovního širěji a z povahy některých úkonů je zjevné, že nemohou být uváděny na internetových stránkách žalobkyně z důvodu ochrany soukromí třetích osob. Zohledněny tak vůbec nebyly výše zmíněné služební činnosti farářky, taktéž nebyly zohledněny veškeré další administrativní činnosti, které jsou s prací duchovního úzce spojeny.
7. I kdyby však byl časový snímek bezvadný, nelze další postup prvostupňového orgánu spočívající v prostém odečtení částky odpovídající této době od celkové výše nájmu považovat za správný a nevede ke stanovení tržní ceny. Služební byt duchovního není jen místem faktického výkonu činnosti, jedná se v principu o veřejný prostor, který by v případě potřeby měl být k dispozici věřícím. V případě, kdy je nájem spojen s tak výrazným omezením, jako je umožnění přístupu třetí osobě do pronajímaného prostoru, klesne naprosto zásadně tržní cena.

Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Co se týče způsobu stanovení výše obvyklého nájemného, žalovaný odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí. Vycházel z provedeného místního šetření, nabídek realitních kanceláří v roce 2012 u srovnatelných nemovitostí, posoudil negativa a vypočtenou výši obvyklého nájemného snížil v návaznosti na časový snímek využití služebního bytu pro služební účely. Žalovaný je přesvědčen, že takto vypočtenou výši nájemného lze považovat za cenu obvyklou v souladu se zákonem č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku a o změně některých zákonů.
9. Stran žalobkyní rozporovaného snížení vypočtené výše nájemného, nezohlednění administrativních činností duchovního a dalších vyjmenovaných aktivit duchovního, žalovaný uvedl, že se k této námitce vyjádřil v napadených rozhodnutích. Ve prospěch žalobkyně bylo zohledněno využívání služebního bytu v úředních hodinách a pro přípravu na bohoslužby a biblické hodiny, jelikož tento čas strávený pracovními povinnostmi byl k dohledání na internetových stránkách žalobkyně. Ostatní omezení v užívání služebního bytu žalobkyně nevyčísila, neprokázala a nijak nedoložila. Tvrdí-li nyní žalobkyně v žalobě, že z důvodu ochrany soukromí třetích osob nemohou být některé činnosti uváděny na internetových stránkách, pak nelze přičítat k tíži správních orgánů, že tyto skutečnosti nezohlednily. Další namítaná omezení v užívání bytu zůstala ze strany žalobkyně pouze v rovině tvrzení.
10. I v případě žalobkyní tvrzeného omezení spočívajícího v označení služebního bytu za veřejný prostor se jedná o pouhé tvrzení bez bližšího vymezení a nelze z něj vyvozovat relevantní závěry.
11. Žalovaný nerozporoval obecné vnímání činnosti duchovního jako poslání, pro což však nelze odhlédnout od obecně závazných právních předpisů upravujících jak nepeněžní příjem ze závislé činnosti, resp. zdanitelné příjmy, tak navazující způsob výpočtu výše nájemného jako ceny obvyklé, kdy bylo možné zohlednit pouze skutečnosti podložené. S ohledem na povahu poskytnutí služebního bytu jako nepeněžního příjmu ze závislé činnosti, který byl poskytnut v souvislosti s výkonem činnosti farářky pro žalobkyni,

nelze než na tento vztah a celkový výpočet času stráveného pracovními povinnostmi nahlížet optikou obdoby pracovněprávního vztahu.

12. Žalobkyní odkazovaný nálezný Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 6/02 nepovažoval žalovaný za přílehlavý, týkal se omezení církví a náboženských společností svobodně disponovat se svými příjmy na oblast vyznávání náboženské víry, v čemž Ústavní soud spatřoval zásah státu do jejich soukromoprávní podstaty.
13. Ohledně namítaného zásahu do ústavně zaručených práv žalobkyně na autonomii ve smyslu čl. 16 Listiny základních práv a svobod, kdy žalovaný přezkoumával práci duchovního a při posuzování náplně jeho pracovní činnosti interpretoval a aplikoval vnitřní předpisy církve, žalovaný poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 8. 2017, č. j. 11 Af 8/2017-57, který v obdobné věci uzavřel, že „[v]e vztahu k námitce, že žalovaný hodnotil postavení duchovních v Církvi československé husitské, dospěl k závěru, že žalovaný veskrze pouze opsal a ocitoval ustanovení vnitřních předpisů Církve o postavení duchovních, aniž by je však skutečně vykládal, aplikoval, případně posuzoval, zda podle nich bylo postupováno. O zásahu do autonomie Církve by bylo možné hovořit zejména v případě, kdy by správní orgán hodnotil, zda určitá osoba duchovním církve je nebo není, zda splňuje podmínky stanovené pro duchovní vnitřními předpisy církve, či kdyby správní orgán jakkoli přezkoumával dekrety, jimiž byli duchovní ustaveni do funkce. Uvedené však žalovaný nečinil.“. V projednávané věci přitom nedošlo k jakékoliv aplikaci nebo výkladu vnitřních předpisů žalobkyně, tj. zda podle nich bylo postupováno, žalovaný pouze na základě těchto veřejně dostupných dokumentů zkoumal specifickou povahu výkonu duchovní služby faráře pro účely posouzení existence nepeněžního příjmu a kvalifikace příjmu pod závislou činností a tyto ve zprávě o daňové kontrole odcitoval.
14. V souvislosti s tím žalovaný též zmínil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2012, č. j. 1 Afs 56/2016-64, cit. „[j]e však třeba odlišovat situace, v nichž církev řeší otázky církevní, které se týkají jejího vnitřního života, tzv. za zavřenými dveřmi (postavení duchovních, mešní víno), od těch, v nichž se autonomní vnitřní zřízení promítá do vnějšího světa (mezi něž patří i projednávaný případ), a kde se církev či jimi zřízené právnické osoby pohybují v prostoru „světských“ daňových zákonů, jež jsou souladu s principem rovnosti závazné pro všechny subjekty bez rozdílu jejich právního původu. Tato vnitřní struktura vstupuje v ekonomických záležitostech do vnějšího světa stejně jako kterýkoliv jiný právní subjekt, a je pouze na církvi samotné, aby předvídala ekonomické důsledky a dopady, které její vnitřní uspořádání může mít v sekulárním světě daňových předpisů. Zatímco tedy vnitřní uspořádání církevních subjektů (...) zůstává skryto za hradbami kanonického práva a nepřístupné státní ingerenci a soudnímu přezkumu, při rozhodování o problematice výdajů podle zákona o daních z příjmů nelze připustit, aby vnitřní předpisy církve měnily či dokonce negovaly všeobecně platné daňové normy.“.

Další vyjádření stran

15. V replice žalobkyně uvedla, že není pravdou, že ostatní omezení v užívání služebního bytu nevyšlila, neprokázala a nijak nedoložila, jelikož je to v rozporu s důkazními prostředky, specificky se svědeckou výpovědí farářky žalobkyně, č. j. 5341703/16/2006-605563-100770. Ta vypověděla, že ateliér využívala pro rozhovory se snoubenci, rozhovory s pozůstalými, psychologickou pomoc lidem na vyžádání, přípravy ke křtu, schůze rady starších a další akce typu přednášek či kurzů pro farníky a další příchozí. Farářka dále uvedla, že rozsah odpovídá rozsahu pracovní doby, který není „od-do“, ale dle potřeby, protože se jedná o

služební, ne o pracovní poměr. Farářka měla navíc povinnost používat církevní byt k pomoci farníkům i dalším občanům, kdykoliv to bylo nezbytné. Správní orgány však snížily výši nepeněžitého plnění pouze o některá omezení spojená se služebním užíváním bytu dohledatelná na internetových stránkách, bez ohledu na svědeckou výpověď farářky.

16. Služební byt přidělený faráři je více místem výkonu jejího povolání než bydlištěm, farářka jako duchovní nemá pevně stanovenou pracovní dobu, která by jasně vymezovala, kdy je a kdy není v práci, měla by být k dispozici věřícím v případě potřeby a k zastížení v místě svého služebního bytu v co možná nejvyšší míře, a to nad rámec běžné pracovní doby. Na služební byt nemůže být pohlíženo jako na nepeněžní příjem, nýbrž jako na nutný prostředek výkonu povolání. Žalobkyně nepopřela, že farářka byt využívala v omezené míře i k soukromým účelům, nicméně ji mohli kdykoliv navštívit její farníci.
17. K otázce neuvádění některých činností duchovního na internetu žalobkyně podotkla, že nemá povinnost zveřejňovat pracovní náplň svých duchovních na webových stránkách, nicméně správní orgán měl možnost nahlédnout do Řádu duchovenské služby Církve československé husitské, ve kterém by zjistil, že práce farářky se skládá i z činností nad rámec uveřejněný na webu, a tyto činnosti zohlednit.
18. Návazně na to žalobkyně poukázala na skutečnost, že Církev československá husitská má právo zachovávat povinnost mlčenlivosti duchovními v souvislosti s výkonem zpovědního tajemství nebo s výkonem práva obdobného zpovědnímu tajemství. Správní orgány nemohou požadovat další konkretizaci a například totožnost lidí, kteří do bytu jako do veřejného prostoru docházeli, za účelem doložení veřejného aspektu předmětného prostoru.
19. Dále žalobkyně upozornila na usnesení Rady starších Církve československé husitské ze dne 7. 4. 2010, které určilo, že farářka bude byt využívat z 50 % pro osobní účely a z 50 % pro duchovenské účely, což musí správní orgány respektovat. S tímto dokumentem se správní orgány nijak nevypořádaly.
20. Ohledně toho, zda žalovaný interpretoval vnitřní předpisy žalobkyně, žalobkyně uvedla, že tím, že v rámci časového snímku ignoroval některé povinnosti farářky vyplývající z Řádu duchovenské služby Církve československé husitské, k této interpretaci fakticky došlo.
21. Žalobkyně konečně odmítla poukaz žalobce na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 8. 2017, č. j. 11 Af 8/2017-57, protože v projednávané věci správce daně přímo posuzoval činnost duchovního a na základě vlastních závěrů plynoucích z posouzení této činnosti si vytvořil časový snímek, ze kterého poté vypočetl daň.

Jednání před soudem

22. Při jednání dne 25. 1. 2021 žalobkyně setrvala na žalobě, plně na ni odkázala a stručně zopakovala žalobní body. Žalovaný rovněž setrval na svém vyjádření a stručně jej zopakoval.
23. K dotazu soudu žalobkyně výslovně uvedla, že nenavrhuje žádné důkazy.

Posouzení žaloby soudem

24. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu,

který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

25. Podle § 6 odst. 1 písm. d) ZDP *příjmy ze závislé činnosti jsou příjmy plynoucí v souvislosti se současným, budoucím nebo dřívějším výkonem činnosti, ze které plynou příjmy podle písmen a) až c), bez ohledu na to, zda plynou od plátce, u kterého poplatník vykonává činnost, ze které plyne příjem ze závislé činnosti, nebo od plátce, u kterého poplatník tuto činnost nevykonává.*
26. Podle § 6 odst. 9 písm. i) ZDP *od daně jsou, kromě příjmů uvedených v § 4, dále osvobozeny hodnota přechodného ubytování, nejde-li o ubytování při pracovní cestě, poskytovaná jako nepeněžní plnění zaměstnavatelem zaměstnancům v souvislosti s výkonem práce, pokud obec přechodného ubytování není shodná s obcí, kde má zaměstnanec bydliště, a to maximálně do výše 3 500 Kč měsíčně.*
27. Soud předně konstatuje, že žalobkyně nerozporuje, že své faráře poskytla přechodné ubytování ve služebním bytu (ateliéru), jehož obec je shodná s obcí, kde má farářka bydliště. Spornou je výše hodnoty přechodného ubytování.
28. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti vztahující se k tomu, že žalovaný nedostatečně odůvodnil dobu, kterou akceptoval jakožto služební využití dotčeného bytu. O nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů lze hovořit v situaci, kdy se správní orgán v rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně své rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 2 As 37/2006). Jak judikoval již Vrchní soud v Praze [viz rozsudek ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92 (SJS 27/0; SP 27/1994)], z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a – v případě rozhodování o relativně neurčité sankci – jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Nutno též zdůraznit, že dle ustálené judikatury tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů z hlediska soudního přezkumu jeden celek (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25).
29. Dle soudu žalovaný odůvodnil svůj časový snímek dostatečně. Prvostupňová rozhodnutí ve svých odůvodněních (odkazem na Zprávu o daňové kontrole z 3. 8. 2016) vzala na vědomí jak výpověď farářky žalobkyně, tak usnesení Rady starších Církve československé husitské ze dne 7. 4. 2010. Žalovaný následně v napadeném rozhodnutí k odvolací námitce žalobkyně, že nebyly zohledněny další činnosti farářky žalobkyně, uvedl, že „[o]statní omezení v užívání služebního bytu uvedené v odvolání, daňový subjekt nevyčíslil, neprokázal a nedoložil, tudíž správce daně neměl žádné další podklady pro vyšší snížení nájemného. Další omezení v užívání bytu tak ze strany daňového subjektu zůstaly pouze v rovině tvrzení“, čemuž soud přitakává. Žalobkyně (její farářka) tvrdila celou řadu dalších povinností duchovního, které vyplývaly z vnitřních předpisů žalobkyně (Řád duchovenské služby Církve československé husitské) a taktéž z výpovědi farářky žalobkyně, leč tyto nebyly nijak kvantifikovány (počtem hodin, rozvrhem), ani dokládány dalšími důkazy.
30. Soud vnímá, že u některých činností by bylo obtížné unést důkazní břemeno s ohledem na respekt ke zpovědnímu tajemství, na druhou stranu např. schůze rady starších, či pořádání

kurzů by nepochybně bylo možné prokázat. Lze dodat, že u zpovědi by postačovalo prokázat, že k nim byl vyhrazen určitý čas. Navíc žalobkyni nic nebránilo veřejně (na svém webu) stanovit i větší rozsah úředních hodin, jestliže měl být služební byt používán takto intenzivně a pravidelně.

31. Pokud žalobkyně sugeruje, že služební byt je veřejným místem, soud uvádí, že i kdyby bylo pravdou, že služební byt je veřejným přístupným 24 hodin denně, nejví se soudu jako pravděpodobné, že by byl takto nepřetržitě (zejména v noci) skutečně užíván. Soud chápe tvrzení žalobkyně tak, že služební byt může být sporadicky užíván např. právě i v noci, což ovšem nebylo nijak specifikováno a prokazováno a dle názoru soudu by i prokázané, leč ojedinělé „pohotovostní“ užití služebního bytu nebylo relevantní.
32. Ačkoli žalobkyně při jednání výslovně uvedla, že nenavrhuje žádné důkazy, soud pro úplnost dodává, že v žalobě navržený důkaz svědeckou výpovědí faráře žalobkyně nepovažuje za relevantní, a to jednak proto, že farářka vypovídala již před správním orgánem, jednak z výše uvedeného důvodu, tj. že se jednalo o pouhá tvrzení, nadto nekonkrétní.
33. Ohledně usnesení Rady starších Církve československé husitské ze dne 7. 4. 2010, kterým byl služební byt faráře žalobkyně přidělen, soud nejprve konstatuje, že tento dokument *de facto* vyvrací tezi žalobkyně, že byt byl v plném rozsahu veřejným místem, když uvádí, že jej farářka žalobkyně bude z 50 % užívat pro svou potřebu a z 50 % pro potřeby služební.
34. Je přitom pravdou, že se správní orgány s tímto dokumentem nevypořádaly (prvostupňové rozhodnutí jej pouze zmiňuje). Nelze však odhlédnout od toho, že ve světle dalších tvrzení žalobkyně směřujících k tomu, že poskytnutí přechodného ubytování má nulovou hodnotu, protože služební byt je veřejným prostorem a nelze vůbec hovořit o jeho užívání pro osobní potřebu farářkou žalobkyně, se tento dokument zdá být jako nevěrohodný.
35. Nadto definice rozdělení užívání služebního bytu (50% na 50%) se jeví jako rámcová; soud pochybuje, že by jím žalobkyně mínila, že byt bude např. užíván přesně 12 hodin denně (nebo 84 týdně) k tomu, či onomu účelu. Tato definice tak z pohledu soudu stanoví toliko to, že služební byt bude užíván k soukromým i služebním účelům, aniž by implikovala přesné časové ohraničení. Ostatně nelze pominout ani časový odstup (služební byt byl poskytnut v roce 2010, jeho užívání bylo posuzováno za roky 2013 a 2014), kdy mohlo dojít k vývoji v jeho užívání. Není proto chybou správních orgánů, pokud vycházely z veřejně dostupných informací o rozsahu užívání služebního bytu pro služební účely, které má soud za specifikované a prokazatelné.
36. Soud se rovněž nedomnívá, že by postup správních orgánů spočívající v lineárním snížení poskytnutého nepeněžního plnění (snížení o poměrnou část, kdy byl služební byt využíván pro služební účely) byl vadný. Je sice pravdou, že by v případě bytu, do něhož by mohly vstupovat cizí osoby, muselo dojít k výraznému snížení nájemného. To však platí pouze v případě, kdy by se jednalo o nájem bytu nikoli služebního. Naopak v projednávané věci si farářka žalobkyně musela být vědoma, že služební byt s sebou nese i toto omezení, přičemž u služebního bytu může být takové omezení dáno právě jeho povahou a nemusí proto být zohledňováno v metodice výpočtu hodnoty nepeněžního plnění.
37. Soud konečně nepovažuje za důvodnou námitku žalobkyně, že ze strany správních orgánů došlo k zásahu do autonomie církvi. Žalovaný a prvostupňový orgán nevykládaly vnitřní

předpisy žalobkyně, toliko při výkladu daňových předpisů vycházeli z veřejně dostupných informací žalobkyně o rozsahu využití služebního bytu pro služební účely. Pokud se žalobkyně domnívá, že k výkladu jejích vnitřních předpisů došlo tím, že správní orgány nereflektovaly na její tvrzení o rozsahu činností duchovního žalobkyně dle Řádu duchovenské služby Církve československé husitské, pak soud nemůže tomuto přisvědčit. Soud nepochybně, že povinnosti duchovního jsou rozsáhlejší, než jen ty, které byly rozhodné pro stanovení časového snímku, leč v projednávané věci není řešenou otázkou zjištění všech povinností a činností farářky, nýbrž výhradně těch, které se váží ke služebnímu bytu (které byly zjištěny dostatečně, viz výše). Vnitřní předpisy žalobkyně v daném případě nebyly relevantní, protože neprokazovaly ani vazbu těchto činností na služební byt, ani rozsah jeho využití pro služební účely. Ostatně, i kdyby tyto vnitřní předpisy specifikovaly využití služebního bytu, pro účely stanovení daňové povinnosti by je bylo možné pokládat za důkazy, nikoli za právní předpisy, neboť by bylo nutné posoudit, zda realita využití služebního bytu odpovídá pravidlům v nich stanovených.

Závěr

38. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
39. Protože žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. ledna 2021

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: